

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 385/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpenej advokátom Mgr. Karolom Vlasákom, Jilemnického 2, Trenčín, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 CoP 83/2013-93 z 31. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoP 83/2013-93 z 31. júla 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7 P 123/2012-70 z 5. marca 2013 zamietol návrh sťažovateľky, ktorým sa proti [REDAKOVANÉ] domáhala zvýšenia výživného na ich maloletú dcéru [REDAKOVANÉ]. Vykonaným dokazovaním považoval okresný súd za preukázané, že od posledného určenia výživného (schválením rodičovskej dohody rozsudkom č. k. 4 P 43/2011-308 zo 16. februára 2012) uplynula doba len jedného roka, počas ktorej na strane maloletej ani jej rodičov nedošlo k takej zmene pomerov, ktoré by odôvodňovali novú úpravu výživného. Pokiaľ sťažovateľka poukazovala na to, že v porovnaní s dobou určenia výživného došlo k podstatnému zlepšeniu finančnej situácie otca maloletej, pretože mu vzrástol jeho priemerný mesačný zárobok a mal aj príjem z predaja ich spoločného bytu v sume 19 900 €, okresný súd uviedol, že priemerný mesačný zárobok otca maloletej vzrástol len nepatrne o 6,15 € a že rovnakú sumu za predaj bytu dostala aj sťažovateľka, ktorá sa *„vlastným zavinením pripravila o pravidelný mesačný príjem“*.

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom č. k. 17 CoP 83/2013-93 z 31. júla 2013 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Dovolanie sťažovateľky, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), *„keď mala za to, že súdy oboch stupňov nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia ohľadom zmeny pomerov na strane otca a nevysporiadali sa so skutočnosťou, že otec získal predajom bytu sumu 19 900 eur a že mu predajom bytu klesli výdavky o 100 eur mesačne, keďže dovtedy hradil časť nákladov na byt, a že súdy neuviedli, z akého dôvodu nepovažovali uvedené skutočnosti za podstatnú zmenu pomerov na strane otca“*, Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Cdo 316/2013 z 26. novembra 2014 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 9.

januára 2015) odmietol ako procesne neprípustné z dôvodu, že v napadnutom rozsudku krajského súdu sťažovateľkou vytýkanú vadu nezistil, a navyše ide o také rozhodnutie, v prípade ktorého je prípustnosť v zmysle § 238 ods. 4 OSP výslovne vylúčená.

Sťažovateľka v sťažnosti zopakovala argumenty vznesené v konaní pred všeobecnými súdmi a zároveň vyjadrila názor, že okresný súd ani krajský súd „svoj právny záver riadne nezdôvodnili, a preto uvedené rozsudky zostali nepreskúmateľné. Takýto postup uvedených súdov, t. j. prijatie rozhodnutia bez riadneho odôvodnenia právneho záveru, a tým zapríčinenia nepreskúmateľnosti rozhodnutia, je postup zakladajúci takzvanú inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.“, následkom ktorej „došlo k môjmu porušeniu základného práva... na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, ktoré práva mi zaručuje čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Sťažovateľka preto v petite žiadala, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu č. k. 17 CoP/83/2013-93 z 31. júla 2013 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,73 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 17 CoP/83/2013-93 z 31. júla 2013, ktorým ako vecne správny potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 7 P/123/2012-70 z 5. marca 2013 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zvýšenie výživného na jej maloletú dcéru. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu pritom (okrem iného) vyplýva, že *„sa stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa o tom, že od vydania posledného rozhodnutia o výživnom na maloletú Nikolu nenastala taká zmena pomerov ako na strane maloletej, tak na strane jej rodičov, ktorá by odôvodňovala novú úpravu výživného“*.

Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal ústavný súd v zmysle rozsudku

Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v tomto prípade za zachovaný. Po oboznámení sa s obsahom tohto uznesenia ústavný súd navyše zistil, že s námietkou sťažovateľky o porušení označených práv založenej na tom, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je riadne odôvodnené, sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal už najvyšší súd, ktorý pritom vychádzal z relevantnej judikatúry ústavného súdu. Takémuto posúdeniu veci nemožno nič vytknúť.

Ústavný súd preto opätovne pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Nespokojnosť sťažovateľa s právnym posúdením veci všeobecným súdom sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vydaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08, I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012 a iné) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku aj zákona č. 36/2005 Z. z. rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia a svoje rozhodnutie o potvrdení prvostupňového rozhodnutia náležite a presvedčivo odôvodnil spôsobom zodpovedajúcim požiadavkám podľa § 157 ods. 1 a 2 OSP. Možno teda uzavrieť, že krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka svojím návrhom domáhala.

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi označeným rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, predloženú sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedeného dôvodu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uvedených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2015